05/03/2024

π. Φωτίου Ασπιώτη, εις μνημόσυνον αξιοχρέως

/ Γνώμες

Συμπληρώνονται με τη Χάρη του Αναστάντος Χριστού 40 ημέρες από το πρωινό της 26ης Ιανουαρίου, όταν μετέστη ειρηνικώς προς τον Κύριον της Δόξης ο πρωτοπρεσβύτερος της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων π.Φώτιος Ασπιώτης. Ένας ρέκτης εργάτης του Ευαγγελίου, ένας σεμνός λευίτης των ιερών μυστηρίων.

Ο πατήρ Φώτιος Ασπιώτης, καταγόμενος από τα Σπαρτερά της Λευκίμμης, της νήσου Κερκύρας, γεννημένος την 1η Μαρτίου 1956, ήταν άνθρωπος απλός, ταπεινός. Ένας εκ των χωρικών της επαρχίας του νησιού του Αγίου Σπυρίδωνος, αλλά και ένα με το ποίμνιο που του εμπιστεύθηκε η Θεία Χάρις κατά τη Χειροτονία του. Ειλικρινής, αληθινός, οτρηρός και ανυπόκριτος. Είχε δυνατή τη φλόγα της πίστεως στην καρδιά του και για τον Χριστό και για την Πατρίδα!

Από μικρό παιδί είχε στην ψυχή του τον πόθο της Ιερωσύνης. Σε αυτό συνέβαλε ο πρώτος του πνευματικός π.Νικόλαος Μοναστηριώτης (του Παπαμιχαήλ), ο οποίος ως εφημέριος τη δεκαετία του ’60 στην ενορία της Αγίας Μαρίνης των Σπαρτερών, κάθε Κυριακή πρωί, νωρίς-νωρίς, έκρουε το παραθυρόφυλλο για να ξυπνήσει τον μικρό Φώτιο: «ξύπνα, σήκω να αρχίσουμε τον Όρθρο»! Ήταν η πρώτη παρακίνηση· πολύ σημαντική από επόψεως παιδαγωγικής, σε αυτήν την τρυφερή και αθώα παιδική ηλικία. Μια λειτουργική παρακίνηση, η οποία εκαλλιεργείτο και αρκετά αργότερα μεγάλωσε, κοντά στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Πλατυτέρας και πνευματικό του π.Μεθόδιο Μεταλληνό.

Εφοίτησε στο Εκκλησιαστικό Λύκειο Πατρών και στη Θεολογική Σχολή των Αθηνών. Ψάλτης από παιδί, επίτροπος και ό,τι άλλο χρειαζόταν στον Ναό του χωριού του και πάντα με τον πόθο της ενδύσεως του ράσου, κάτι για το οποίο καμάρωνε και δεν το έκρυβε. Άλλωστε, είναι γνωστό στην ευρύτερη περιοχή ότι από έφηβο όλοι τον αποκαλούσαν με το τιμητικό προσωνύμιο: «παπάς»! Οι ιερείς της περιοχής αναφέρονταν με το όνομά τους π.χ. παπα-Σπύρος, παπα-Δημήτρης. Σκέτο «παπάς» ήταν ο εν δυνάμει και μετά από μερικά χρόνια χειροτονηθείς πατήρ Φώτιος.

Μάλιστα, γνωρίζοντας επακριβώς αυτόν του τον πόθο της Ιερωσύνης, δέχθηκε να τον παντρευτεί η σύζυγός του (18 ετών παιδιά και οι δύο), πρεσβυτέρα Δημητρούλα, με την οποία απέκτησαν 5 τέκνα. Δέχθηκε η τιμία και σεμνή σύζυγος να γίνει «παπαδιά», να καταστεί Κυρηναίος δηλαδή, στον Γολγοθά της Ιερωσύνης.

Ο π.Φώτιος Ασπιώτης εχειροτονήθη Διάκονος στις 23 Οκτωβρίου 1984. Πρεσβύτερος εχειροτονήθη στις 17 Φεβρουαρίου 1985 στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Θεοδώρων Λευκίμμης από τον τότε Μητροπολίτη Κερκύρας Τιμόθεο. Ήταν Κυριακή της Δευτέρας Παρουσίας (της Απόκρεω) και ημέρα μνήμης του Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος. Κατέστη εφημέριος του εν λόγω Ναού των Ομωνύμων Μεγαλομαρτύρων Τήρωνος και Στρατηλάτου και τον διηκόνησε ανελλιπώς επί 39 συναπτά έτη μέχρι της κοιμήσεώς του.

Αγάπησε τον Ναό περισσότερο κι απ’ το σπίτι του. Δόθηκε εξ ολοκλήρου στην υπηρεσία και φροντίδα του Οίκου των Αγίων Θεοδώρων της Λευκίμμης, του περιάκουστου, παλαίφατου και ιστορικού Ναού του 15ου αιώνος, στην κορυφή ενός πευκόφυτου λόφου, με μοναδικό πυργωτό καμπαναριό, στην κεντρική και ακμάζουσα τότε ενορία και έδρα της κωμοπόλεως της Λευκίμμης.
Λίγο καιρό αργότερα διαπίστωσε το πολύ σοβαρό στατικό πρόβλημα του λόφου και του Ιερού Ναού. Κόντρα στις βουλές και αρχές της τότε εποχής και μη βρίσκοντας ευήκοα ώτα στις αρμόδιες υπηρεσίες για τη συντήρηση του εν λόγω ιερού μνημείου, με κατάλληλες ιδιωτικές ενέργειες «δένεται» με σκυρόδεμα ο Ναός, αγκαλιάζεται κυκλόθεν μέχρι τα θεμέλια, σε μήκος και βάθος στον λόφο, ώστε να

καταστεί ξανά λειτουργικός και ασφαλής. Κατόπιν, έζωσε το ράσο στη μέση, ανέβηκε στη σκαλωσιά και με προσωπική εργασία, με το μυστρί και το πηλοφόρι, απέδωσε στον Ναό το αρχικό του κάλλος. Ταυτόχρονα έγινε ολική αγιογράφηση του Ναού, ενώ μερικά χρόνια αργότερα επισκευάσθηκε και η στέγη, την οποία κρατούσαν –πραγματικά– οι Άγιοι Θεόδωροι!
Μόλις ολοκληρώθηκαν τα έργα, μετέβη στο Άγιον Όρος, όπου σε συνεργασία με τον ενορίτη του, τότε αγιορείτη μοναχό και νυν Ηγούμενο της Ι.Μ. Παναγίας της Κασσωπίτρας Κέρκυρας π.Πολύκαρπο Ζερβό, έφερε ιερό λείψανο του Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος. Ήταν το 1990. (Επισκέφθηκε με τον υιό του και τον Άγιο Παΐσιο στο κελί του στην Παναγούδα, κι εκείνος τους υποδέχθηκε με τα ονόματά τους)! Κάποια χρόνια αργότερα εκόμισε ιερό λείψανο και του ετέρου προστάτου της ενορίας, του Αγίου Θεοδώρου του Στρατηλάτου.

Ο πατήρ Φώτιος ήταν εραστής της Λειτουργικής Παραδόσεως και της Λειτουργικής Τάξεως. Όλα έπρεπε να γίνονται σύμφωνα με το Τυπικό! Ο Ναός των Αγίων Θεοδώρων Λευκίμμης, σε συνεργασία με την Ιερά Μητρόπολη, έγινε εργαστήριο ψαλτικής, όπου εκκολάφθηκαν νέοι ψάλτες της περιοχής, οι οποίοι διακονούν μέχρι και σήμερα σε διάφορες ενορίες. Στον Ναό του (αν και ήδη παρήκμαζε εξ αιτίας της υπογεννητικότητας) δημιούργησε με παιδιά της ενορίας Ορθόδοξη Εκκλησιαστική Χορωδία (Βυζαντινή). Κάθε Κυριακή μαζεύονταν κι έψαλλαν 10-12 άτομα (σε πληθυσμό ενορίας τότε περί τα 200 άτομα). Παρακίνησε παιδιά και νέους να βιώσουν και να βιώνουν την λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας. Έβγαλε παπάδες, ορισμένοι εκ των οποίων μπορεί να πήραν από αλλού συμμαρτυρία, δεν παύει όμως να είναι δικά του πνευματικά τέκνα. Έβγαλε και ψάλτες, οι οποίοι είτε συνεχίζουν τη διακονία από το αναλόγιο είτε έχουν Χειροτονηθεί ιερείς.
Δίδασκε ως αετός στα αετόπουλα πώς να πετούν! Και χαιρόταν με το να πετάξουν μακριά και ψηλά για τη δόξα του Χριστού!

Ως υιός του, –ας μου συγχωρηθεί η προσωπική μαρτυρία– ακόμη και στα δύσκολα χρόνια του γυμνασίου, πότε με συμβουλές και παραινέσεις και πότε με επιμονή, με κράτησε στο αναλόγιο και στην Εκκλησία. – «Παπάς ίσως δεν γίνεις, αυτό το γνωρίζει ο Θεός. Ψάλτης όμως θα γίνεις! Το σόι μας έβγαζε πάντα παπάδες και ψάλτες και αυτό θα συνεχιστεί»! Με τη Χάρη του Θεού και την ευλογία της Κυρίας Θεοτόκου ο πατήρ Φώτιος έχει σήμερα πολλά «ψαλτικά εγγόνια», κάτι για το οποίο του είμαι αιωνίως ευγνώμων και τον ευχαριστώ!

Ο σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας Νεκτάριος τον ετίμησε αρχικώς με το οφφίκιο του Οικονόμου και αργότερα με το του Πρωτοπρεσβυτέρου, ενώ αργότερα τον διόρισε και Αρχιερατικό Επίτροπο της Νοτίου Κέρκυρας. Καλλικέλαδος, μουσικολογιώτατος, γνώστης της δυτικοευρωπαϊκής και πτυχιούχος της βυζαντινής εκκλησιαστικής μουσικής.

Τα τελευταία χρόνια, που η υπογεννητικότητα χτύπησε περισσότερο απ’ όλες τις ενορίες της περιοχής τη δική του, οι Άγιοι Θεόδωροι έφερναν κόσμο στον Ναό τους από όλο το νότιο συγκρότημα της Κέρκυρας, από την πόλη, αλλά και βορειότερα. Παραδοσιακός ιερέας, πιστός τηρητής των Κανόνων. Ακόμη και την περίοδο του «εγκλεισμού» τελούσε Αγρυπνίες, συνεχείς και διπλές ακολουθίες. Καθ’ εβδομάδα οργάνωνε κηρύγματα διδασκαλίας και επανευαγγελισμού του πιστού λαού της ενορίας του και των πνευματικών του τέκνων, τα οποία προέρχονται απ’ όλο το Νησί και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Μάλιστα, με ευλογία του σεβ. Μητροπολίτου Νεκταρίου, ετέλεσε την Ανάσταση τα ξημερώματα της Κυριακής του Πάσχα, όρθρου βαθέος, όπως άλλωστε ήταν και το παλαιό έθιμο του νησιού!

Ήταν Άνθρωπος! Τον ενοχλούσε αφάνταστα η αχαριστία των ανθρώπων, αλλά δεν κράτησε ποτέ του κακία. Ευθύς και ειλικρινής, έχοντας πρότυπο τον Απόστολο Παύλο και τον Ιωάννη Χρυσόστομο που δεν «χαρίζονταν» στα λόγια! Ό,τι είχε στην καρδιά, το είχε και στο στόμα! Αυστηρός μεν, αλλά πάντοτε συγχωρητικός. Πάντοτε αγαπητικός! Πίστευε απόλυτα, ακράδαντα στην Ανάσταση του Χριστού!

Ήταν και ελεήμων! Μετά την κοίμησή του έγιναν γνωστά πολλά περιστατικά ελεημοσύνης ακόμη και σε αγνώστους που ζήτησαν τη βοήθειά του, τηρώντας κατά γράμμα τη διδασκαλία του Κυρίου (Λκ. 6:35). Προτιμούσε να μην έχει ο ίδιος και η οικογένειά του χρήματα, από το να μην βοηθήσει τον αναγκεμένο αδελφό του, χριστιανό ή μη!

Όταν η Χάρη του Θεού του έστειλε την ευλογία του καρκίνου για τον καιρό της μετανοίας, έναν πολύ επιθετικό καρκίνο για να μην ταλαιπωρηθεί, υπέμεινε καρτερικά και με πίστη. Κομποσχοίνι, σταυρό και αγκαλιά την εικόνα του Αγίου Νεκταρίου· τον Άγιο που τόσο υπέμεινε και λοιδορήθηκε από τους αδελφούς του. Η τελευταία του πνοή ήταν τόσο ήσυχη και ειρηνική, όπως ακριβώς δεόμεθα: «Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά».

Πάτερ,

η σύζυγός σου, τα κατά σάρκα και τα κατά πνεύμα παιδιά σου, σ’ ευχαριστούμε για όσα μας προσέφερες, για τις αρχές και τις αξίες με τις οποίες μας γαλούχησες! Περισσότερο απ’ όλα σ’ ευχαριστούμε γιατί εμπότισες στο «είναι» μας τον Χριστό! Γι’ αυτό, σου πρέπουν τα λόγια του Αποστόλου των Εθνών προς τον μαθητή του Απόστολο Τιμόθεο: τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ (Β΄ Τιμ. 4:7-8).

Γνωρίζουμε ότι θα ιδωθούμε ξανά στην Κοινή Ανάσταση. Προσευχόμαστε για την ψυχή σου, να έχεις την «καλὴν ἀπολογίαν» στο Βήμα του Αναστάντος Χριστού. Εφύλαξες την Παρακαταθήκη. Ήρθε η ώρα να Την παραδώσεις στον Κύριο. Έχουμε την πεποίθηση ότι οι καβαλάρηδες Άγιοι Θεόδωροι ανοίγουν τον δρόμο, για τον παπά που τους αγάπησε, τους υπηρέτησε, τους διακόνησε, φρόντισε και διέσωσε από κατάρρευση τον Ναό τους.

Να έχουμε την ευχή σου! Χριστός ανέστη!

Ευγνωμόνως, ο υιός σου,

Σπυρίδων π.Φ. Ασπιώτης

Μουσικοπαιδαγωγός - Λειτουργιολόγος